

høitærede Minister har stillet et Ændringsforslag herom, skal jeg opsætte indtil videre at udtale mig om dette Punkt. — Med Hensyn til § 2 have vi under Nr. 9 foreslaaet en anden Affattelse af den første Sætning, idet vi have søgt at gjøre den mere kortfattet, og dog, som vi meente, tilstrækkelig tydelig og betegnende, og dernæst tillige have villet borttage den eksempelvisse Tilføining: „saasom i Henseende til Tiden for Gudstjenesten og de kirkelige Hændingers Foretagelse, Kirkebygningen og deslige.“ Disse Exempler gaae jo kun ud paa udbortes Ting, men der kan dog let tænkes Tilfælde, hvor saadanne Væmpelser ogsaa kunne være ønskelige med Hensyn til de aandeligere Dele af Gudstjenesten, f. Ex., som det blev anført ved den første Behandling, Væmpelser med Hensyn til den autoriserede Psalmebog. Da der derfor maaskee kunde opstaae Tvivl om, hvorvidt Ministeren maatte være bemyndiget til at give saadanne Væmpelser, have vi anseet det for rigtigst at ubelade denne Sætning, der er saameget mere overflødig, som det aldeles ligger i Ministerens Haand, om han vil indbrømme saadanne Væmpelser eller ikke, og han har det i sin Magt at faae den kongelige Stabfæstelse tagen tilbage, naar Menigheden eller dens Præst vægrer sig ved at overholde de gjældende Bestemmelser. — Den sidste Deel af § 2 have vi, som jeg allerede har hentydet til, anseet det for rettest at samle med den sidste Deel af § 1 til en egen Paragraph, for paa eet Sted at have de Tilfælde, hvori den kongelige Stabfæstelse kan forspildes. Med Hensyn dertil er der allerede ved første Behandling omtalt, at de Ord: „hvorefter Menigheden vil blive betragtet som staaende udenfor Folketirken“ kunde fremkalde adskillig Misithdning, idet man kunde antage, at Menigheden skulde betragtes som udstødt af Folketirken; dette ligger vel ikke egentlig i Ordene, men vi have dog fundet det rigtigst, for at undgaae enhver Misithdning, at vælge Udtryk, som allerede tidligere ere brugte i Loven, og hvis Mening derfor strax maatte være indlysende, nemlig, at Menigheden da ikke længere erkjendes „som særligt Led af Folketirken“. Det er naturligt, at naar de Vetingelser høre op, under hvilke Menigheden af Kongen er bleven stad-

fæstet som et særligt Led af Folketirken, og den kongelige Stabfæstelse derfor tages tilbage, kan den ikke længere være noget særligt Led af Folketirken, hvorimod det er en Selsølgge, at den bliver, hvad den var, forinden den blev et saadant særligt Led, nemlig en Kredt af Medlemmer af Folketirken, saaledes som der staaer i de første Linier af Forslaget. — Under Nr. 10 have vi stillet et Forslag til § 3, som væsentligt kun gaaer ud paa stærkere at betegne den nye Præsts Stilling til Kirkebøgernes Førelse, en Stilling, som jo ved tidligere Behandlinger af lignende Love har fremkaldt Misithdning, men som forhaabentlig herefter vil være aldeles ubetvømmende og klart fremstillet. I den sidste Sætning er der skeet en lille Forandring, idet man har ubeladt Ordene „eller udtræder af Forbindelsen med Folketirken“. Vi fandt nemlig, at der ikke var nogen Grund til i dette Tilfælde at berøve Menigheden sin Kirkebog, naar den træder ud af Forbindelsen med Folketirken, da dens Kirkebog ikke har nogen Betydning for det borgerlige Forhold og aldeles ikke kan stilles i Lighed med andre Kirkebøger, men kun er et Tilhynsmiddel for vedkommende Kirkebestyrelse med Præsten og Menigheden, og desuden er hensigtsmæssig for selve Menigheden. Ved § 4 have vi Intet at bemærke.

Deels af ærede Medlemmer, deels af den høitærede Minister er der stillet nogle Ændringsforslag, med Hensyn til hvilke jeg, for maaskee at forforte Forhandlingerne, allerede nu kunde udtale Udvalgets Stilling. Det første Forslag er stillet af 3 ærede Medlemmer og gaaer ud paa istedetfor: „eller Enker med Husstand“ at sætte: „Enker eller andre Personer med Husstand“. Allerede i Udvalget have vi, inden dette Forslag blev stillet, haft dette Spørgsmaal under Overveielse og fundet, at disse Udtryk „Familielædre“ eller „Enker med Husstand“ let kunne findes ikke at være omfattende nok. Det er Udtryk, som ere gaaede i Arv fra tidligere Forslag, og vor Opmærksomhed blev først saa seent henledet paa dem, at vi allerede havde forhandlet med den høitærede Minister og derfor ikke troede det rigtigst at gjøre Forslag til Ændring deraf, inden vi imellem anden